

Materino srce.

Blizu polnoči.

V beli postelji leži bolan deček. Obrazek mu žari od vročine. Nemirno premika roke po mehki odeji. Govori zmedene, divje besede. Kot pojemajoča lučea goré njegove oči.

Ob postelji sedi njegova mati. Ljubečih oči in skrbnih rok čuje ob otroku. Z vsemi močmi ga brani pred sovražno boleznijo. Že dolge dneve in noči je pri njem. A truden spanec ne sme pasti na njene oči.

Nocoj je najhujša noč. Materino srce trepeče v strahu in bolesti. Kaj bo z dečkom?

Počasi odbije polnočna ura. Tedaj izpregovori v sobi tuj glas: »Zakaj mi braniš dečka? Dovolj skrbi in žalosti ti je že naredil. Bodi vesela, da ti odvzamem to breme.«

Pogleda mati kvišku, se zdrzne in vidi pred seboj dolgo, blede postavo, zavito v siv pajčolan. Priказen se nagne k dečku in mu položi trdo roko na srce.

»Ne, ne!« zakliče mati in odtrga trdo roko od dečkovega srca. »O, pusti mi otroka! Na svojem srcu sem ga nosila in rada ga imam, in če je hudoben, potrebuje še bolj moje ljubezni.«

Pa izpregovori bleda, dolga postava — Bolezen: »Če ga hočeš obdržati, se moraš pripraviti na težke žrtve.«

»Vse bom prenesla!« vikne mati.

»Tedaj polagam vse muke in vse bolečine, ki jih otrok zdaj trpi in ki jih bo še trpel, nate, mati! Vse to moraš ti pretrpeti v tej eni noči.«

»V tej eni noči?« vzdihne materino telo. Groza je je spreletela pred strašnimi mukami. — A srce materino ostane junaško.

»Vse bom pretrpela,« reče srce. »Le dečka pusti!«

Pa pravi Bolezen: »Če ti bo prehudo, me hitro pokliči. Pridem in ti bolečine odvezamem. Toda otrok bo potem umrl.«

»Nič mi ne bo pretežko!« —

»Jaz vzamem dečku lahko le to, kar je mojega,« pravi Bolezen. »Za menoj pa pride še nekdo, in tudi ta bo položil roko na dečkovo srce.«

Bolezen odide.

Neslišno pa stopi čez prag druga prikazen. V sobi postane naenkrat čudno hladno. Ob postelji stoji — kraljica Smrt. Neustrašeno ji stopi mati nasproti.

»Bolezni sem ga iztrgala, zdaj pa se bom borila tudi s teboj za svojega otroka,« dé mati s tresočimi ustnicami.

»Bom ti milostna tudi jaz,« pravi kraljica Smrt. »A prevzeti boš morala nase silno trpljenje.«

»Naj bo karkoli! Vse bom prenesla!«

»Vsa hudobija in vsa žalost, ki ti jo bo naredil tvoj sin, če ostane pri življenju, in kar bo hudega sam doživel — vse to pride nate v tej eni noči.«

»V tej eni noči?« vzdihne materino telo.

»Če ti bo pretežko, me hitro pokliči. Pridem in ti odvezamem trpljenje. Toda otrok bo potem umrl!«

»Za sinka hočem vse pretrpeti,« reče pogumno srce. — In smrt izgine iz sobe.

Mati se je zgrudila v silni bolesti na tla. Vse muke, vse bolečine so padle na njo. Telo je vzdihovalo, kri je ječala, a srce je ostalo močno in ni do-

volilo, da bi izmučena usta zaklicala na pomoč. In šla je vsa bridkost skozi materino srce. Toda še silnejša žalost se je razlila nad njo.

Videla je mati vse korake, ki jih bo hodil njen sin po poti grdega življenja. Gledala je, kako greši zoper vse zapovedi; vidi ga v ponižanju in sramoti. In njena duša je vzdihala in grenko, grenko jokala, a srce ostane močno in junaško. Ko pa vidi, kako stopa njen sin na morišče, da mu rabelj izmije grehe z njegovo lastno krvjo, takrat zaihti materina duša v najljutejši boli in do smrti utrujena že hoče zaklicati na pomoč.

»Miruj! Ne prosi!« ji svetuje krvaveče srce. »Pusti, da izpijem zadnje bridke kaplje.«

Nalahno se odpró vrata, in vstopila je kraljica Smrt.

»O materino srce, spoštujem te!« Resna in slovesna je bila ta beseda. »Med nebom in zemljo nisem našla ničesar, kar bi bilo tebi podobno. Vstani, mati! Pustim ti sina. Tvoje trpljenje ga je očistilo. Dober fant bo.«

Globoko se je priklonila kraljica Smrt pred materinim srcem in je izginila.

*

»Mamica, kje si?« je poklical deček. Mati je hitela k postelji in vzela sinka v naročje.

»Kje si bila, mamica? Klical sem te. Ali me nisi slišala?«

»Bila sem globoko, globoko v trpljenju zate, moj sinko.«

»Zame? Ah, jaz sem te pa v težkih sanjah iskal in te nisem mogel najti. Zdaj te pa spet imam, moja dobra mamica!« In ovije drobne roke okrog materinega vratu in mamico vroče poljubi.

»Toda, mamica, kakšna si? Tako čudna, tako tuja kot nikoli poprej?«

»Kakó, otrok moj?« —

»Tvoji lasje so vsi beli — prej so bili zlati.«

»Ah, trpljenje, ki sem bila vanje potopljena zate, otrok moj, je pobelilo moje lase.«

Deček je položil svojo glavico na materino srce in je zajokal.

In njegove solze so padale kot tiha rosa na razboljeno materino srce. Pod solzami pa so vzcvetele materi spet vse rože, ki jih je tisto trpljenje požgalo.

Leop. Turšič:

Naštevanka.

Enkrat ena je ena —
loka je že razcvetena.

Enkrat dve je dve —
mene nožice srbé.

Enkrat tri je tri —
vse ozračje žgoli, žgoli.

Enkrat štiri je štiri —
kdo razigrano mi krveo umiri?

Enkrat pet je pet —
hajdimo, hajdimo v pisani svet!

Kdor že naštevanko dobro umeje,
zuaaj naj ptičke in cvetke prešteje!

